

Студрый старецъ слушавъ тѣя, понеже така ти ся вижда благословно, отговорился, принимаю твоя даръ, а не за да го употреба за себе (Богъ да мя опазн отъ таково зло помышление!) обаче само за да ти го изопазя, и да ти го върна, а по нѣкой путь дойде време, по кое то бы ся уморилъ отъ худость та и простота селянскаго живота. Совсѣмъ то и отрѣченіе то, което си направилъ е умно, но . . . това ми ся вижда мало самоначертано и стремително, може да ти донесе единъ день въ безвершено покаяніе. Ты прочее догдѣ ти е угодно; щещъ испыта оныя, колко то са обычни по между насъ. и, ако бы ти ся видѣли удобни, тога за да останешъ тука, ще буде на воля та ти, а ако бы ся случи и не ти угоди, не ща да останешъ тука, и свободно да земнешъ тѣя що ми си далъ дарове и да ся махнешъ.

Всма ся зарадувалъ Алимекъ за пріятелско то принятіе и умно старого мнѣніе, и той часъ возвративши помышление то си отъ всуетныя те мысли (кои то до того часа нечисленноспособно были са го помучали), въ покойство то, умѣренность та, и обученіе то, началъ да устѣца чисто увеселеніе, и саководствіе то, кое то преди непознаваше. Слѣдъ време. не само не ся поканалъ за отрѣченіе то си, понеже въ това намѣрваше ката день голѣмо увеселеніе, обаче помысли и да запечатли за всегда благополучіе то си, и да го утверди въ таковъ начинъ, що да не може выше да му отбѣгне. Добрый старецъ имаше една дщера, коея